

**Campus-Konzert
Afghanistan & Iran
14.09.23
Universität Bonn, Aula**

Gedichte

1. - Das Leid überschreitet die Grenzen

von Mariam Meetra (Übersetzung: Aus dem Persischen von Kurt Scharf)

2. - Das neue Wir

von Cymin Samawatie (Nachdichtung von Ali Abdollahi)

3. - Bettelschale der Alten Frau

von Parwin Malal (Übersetzt von Asia Mehrabi / Nasim Saber)

4 - Der Wind wird uns verwehen

von Forough Farrokhzaad (Übersetzung von Kurt Scharf)

5 - Sehnsucht

von Shafiqah Khapalwak (Übersetzung von Nasim Saber)

6 - Die Freiheit ist deine Stimme

von Mariam Meetra (Übersetzung von Ali Abdollahi) (im Auftrag der DW)

1) Das Leid überschreitet die Grenzen
von Mariam Meetra (Übersetzung von
Kurt Scharf)

اندوه از مرز می‌گذرد

Das Leid überschreitet die Grenzen

Was blieb mir denn von dir, mein
Vaterland?
Nichts außer einem Dolch in meiner
Brust
Und einer offenen Wunde auf der Stirn
An der man mich erkennt
Ich brachte sie vom Haus der Tränen
mit
In schweren Koffern auf der Flucht
Salzige Flüsse von Tränen
Nicht eine Erinnerung werden sie
ertränken
Kabul ist noch immer das Zentrum des
Schmerzes der Welt
Der Dolch in meinem Herzen
Die Flüsse heißer Tränen in meinen
Augen
Das Zentrum des Schmerzes der Welt!
Dein Leid überschreitet die Grenzen
Und reist durch die glücklichen Städte
Bis es mich erreicht
Ich breite die Hände aus
Dein Leid ist größer als meine Hände zu
fassen vermögen
Und breitet sich überall aus wo ich
gehe
Ich bin weit weg von zu Hause
Einem Haus des Aufruhrs
Einem Haus des Schreckens
Doch ist der Krieg noch nicht zu Ende
Die Landkarte des Kriegs ist nicht nur
Teil der Erde
Die Landkarte des Kriegs ist auch die
meines Herzens
Statt Regen regnet es in meinem
Garten Kugeln
Nie endet der Krieg in meinem Kopf
Ich habe den Kugelhagel gesehen

Die Kugeln haben meine Träume
getroffen

Und ich trage eine offene Wunde
auf der Stirn

Als Personalausweis an dem man
mich erkennt.

از تو چه مانده است سرزمین من؟

جز خنجری بر سینه‌ام

و زخمی باز بر پیشانی‌ام

که مرا با آن می‌شناسند

از خانه اشک آورده‌ام

در چمدان های سنگین سفر

رودخانه های شور اشک

هیچ خاطره ای را غرق نخواستند کرد

کابل هنوز مرکز اندوه جهان است

و خنجری در قلب من

و رودخانه‌ی جوشان اشک در چشم هایم

!مرکز اندوه جهان

اندوه ات از مرز می‌گذرد

و شهرهای خوشبخت جهان را در می‌نوردد

تا می‌رسد به من

دست هایم را پهن می‌کنم

اندوه تو بزرگ از دست های من است

و می‌لغزد بر هر زمینی که راه می‌روم

از خانه دور شده‌ام

از خانه‌ی پرآشوب

که جای باران در باغچه‌ام گلوله می‌بارید

جنگ هرگز تمام نمی‌شود در سرم که شلیک

گلوله‌ها را دیده‌ام

و گلوله‌ها به رویاهایم خورده‌اند

و زخمی باز بر پیشانی‌ام دارم

جنگ اما تمام نشده است

جغرافیای جنگ تنها تکه‌ای از زمین نیست

جغرافیای جنگ قلب من است شناسنامه ای که مرا

بی‌آن نمی‌شناسند

2) Das neue Wir
von Cymin Samawatie
(Nachdichtung von Ali Abdollahi)

ما شدن "نو به نو"

Ein neues Wir
verflochten mit dem alten
die Hoffnung nach Freiheit
durchtränkt mit Schmerz

هر "ما" شدن نو
بافته‌ایست از "ما"ی کهن
از امید به آزادی

Ein neues Wir
aus der Schwere der Vergangenheit
ummantelt mit frischer Leichtigkeit
auf einem langen Weg zu Dir

که آبیاری می‌کندش، اشک و درد

*

Ein neues Wir
behutsam aus der Sehnsucht
nach einer ewigen Lust

هر "ما" شدن نو
که برمی‌آید از دل سنگینی گذشته
از سبکی تازه، پوسته‌ای به خود می‌گیرد
"بر راه دور و دراز به سوی "تو"

*

Das neue Wir
ein leichtes Wagnis
verwoben mit einer Fantasie aus mir

هر "ما" شدن نو

محتاط و نرمخو

در دستان اشتیاق به سودایی ابدیست

*

این "ما" شدن نو به نو

خردک جسارتیست

بافته‌ی آرمان و پنداری از درون من

- 3.) **Die Bettelschale einer alten Frau**
 Paschtu Deutsch (Übersetzung:
 Asia Mehrabi)
 Neuübersetzung: Nasim Saber

Die Bettelschale einer alten Frau

Das Lachen hat die Stadt verlassen
 Mit Dornen wurden die Lippen von
 Kindern zugenäht
 Des Lächelns Prinz ist von Trauer ergriffen.
 Die Stimmen junger Mädchen haben
 diese karge Wüste verlassen.
 eine alte Frau mit ihrer Bettelschale in der
 Hand
 Barfuß, mit hagerem Antlitz
 Streckt ihren Hals in jedes Geschäft
 und sagt, sie will den Kindern Freude
 kaufen
 Was kostet ein Augenblick des Lächelns?

Das Lachen hat die Stadt verlassen
 der Kragen eines Mädchens ist
 zerschlissen
 Erde bedeckt ihre Wangen liebevoll
 Ihre dunklen Augen quellen unter ihren
 Wimpern hervor
 Als würden jetzt Sturzbäche an Tränen
 niederprasseln
 Aus beiden Winkeln ihrer Augen
 Als würde ihr Schleier
 Durch tausend Dornen
 In einzelne Fäden gerissen
 Als würde ihr Herz jetzt zerspringen
 Aufgrund unsäglicher Schmerzen

Das Lachen hat die Stadt verlassen
 Es herrscht Mangel an Rohseide-Fäden
 Es mangelt an Kragenmustern aus
 Kandahar
 Die Mädchen weben mit ihren Fingern
 tränen aus ihren Wimpernspitzen in weiße
 Kettenmuster auch die Wände trauern,
 Und sehnen sich nach Tauben mit ihren
 Trippelschritten

Auch dem Dach ist Trennung widerfahren
 Alle Bewohner haben das Haus verlassen
 Mit Hoffnungen sind sie in fremde Länder
 gereist
 Legt mir lächelnde Sterne in meine
 Bettelschale!
 Auf meinen Schultern ruht die ganze Last
 des Lächelns!

د بودی کچکول

خندا ورکه ده په ښار کې
 د ماشوم شونډي اغزيو دي گنډلي
 د خنداوو شهزاده غمو خورلی
 د زلميو، نجونو ږغ دی، د نیستی بیدیا ورک کړی
 د بودی کچکول په لاس کې
 پینې یې بیلې څیره خواره
 هر دوکان ته کږه غاړه
 وای خندا بچو ته اخلم
 یوه خوله خندا په څو ده؟

 خندا ورکه ده په ښار کې
 د نجلی د گنډ کمیښ گریوان شکېدلی
 خړي خاورې ښکلوي دواړه رخساره
 تور لېمه یې په ښو کې نه ځانیري
 ته و، اوس به یې د اوبښکو باران یوسي
 دواړې سترګې له کناره
 ته و، اوس به یې پورنی
 د خوزانو په یرغل کې
 څیري، څیري، تار په تاره
 ته و، اوس به یې زړه وچوي
 د دردونو له ناتاره

خندا ورکه ده په ښار کې
 د ورینمو د اومو تارو قحطي ده
 کندهاری غاړې نیستي دي په بازار کې
 نجونې پېي په خپل گوتو
 د ښو د څوکو اوبښکې او د اوبښکو سپین لرونه
 دیوالونه ټول خپه دي،
 د کوټرو د سرکیو پنډو ترپ ته
 د بام سر بیلتون خپلی
 د کور ټول استوګن تللي
 د پردیو وطنونو وه اسرو ته

Weckt die lächelnden Mädchen endlich
aus ihrem Schlaf!
Holt weiße Pferde mit jungen Reitern ins
Dorf
Dann werde ich in dieser Hochzeit voll
Gelächter,
Meinen weißen Schopf und meine weiße
Locken,
mit frischer Milch benetzen
in meine Haarbüschel werde ich rote
Korallen-Perlen fädeln
die Arme des Mondes lasse ich dann
die Nacht umarmen
Ich werde lächelnd ein Tamburin in die
Hand nehmen
und bis zum Morgen mit großem Tamtam
spielen
Alle freudigen Melodien werde ich auf
dem Basar erwerben.
Das Lachen hat die Stadt verlassen
Dornen haben die Finger der alten Frau
verwundet
Ihre Bettelschale ist leer
Alles wurde verschüttet
Sie streckt ihren Hals in jedes Geschäft
Und sagt, sie will den Kindern ein Lächeln
Doch was kostet ein Augenblick des
Lächelns?

د خندا ستوري کچکول کې راته کښيردئ
د خندا بارونه زما په اوږو ليريدئ
د خندا نجوني راويښې کړئ د خوبه
سپين اسان، زلمي سپاره، کلي ته راکړئ

بيا به زه د دى خنداو په واده کې
سپين اوربل او سپينې څني
په اومو پيو لنډې کړم
تار، په تار به يې پسوللی د مرجانو په دانې کړم
د سپورمى دواړه لاسونه به
د شپو تر غاړې تاو کړم
د خندا دريه به واخلم
درمبه، درمبه، درزه، درزه، تر سهاره
د خوشيو سر او تال به ټول را ټول کړم له بازاره
خندا ورکه ده په ښار کې
د بوډى گوتې اغزيو ټپي کړي
د کچکول لمن يې خواره
څنډې واره
هر دوکان ته کړه غاړه
واى، خندا بچو ته اخلم
يوه خوله خندا په خو ده؟

4.) Der Wind wird uns verwehen
von Forough Farrokhzaad
(Übersetzung von Kurt Scharf)

Aus dem Buch: Jene Tage, Sujet Verlag

Der Wind wird uns verwehen

Ach, in meiner kleinen Nacht
Hat der Wind mit den Blättern der
Bäume ein Stelldichein
In meiner kleinen Nacht ist die Angst
vor Zerstörung

Hör zu!
Hörst du das Wehen der Dunkelheit?
Wie eine Fremde blicke ich auf dieses
Glück
Ich bin süchtig nach meiner
Verzweiflung

Hör zu!
Hörst du das Wehen der Dunkelheit?

Etwas geht jetzt in der Nacht vorüber
Der Mond ist rot und aufgereggt
Und über diesem Dach, das jeden
Augenblick
über ihm einzustürzen droht
Warten die Wolken wie eine Menge
Trauernder
Man möchte sagen, auf den Augenblick
des Regens

Ein Augenblick
Und danach – nichts
Hinter diesem Fenster zittert die Nacht
Und die Erde verhält
In ihrer kreisenden Bewegung

Hinter diesem Fenster schaut ein
Unbekannter
Besorgt auf mich und dich

Ach du, dessen ganzer Körper grün ist
Leg deine Hände wie eine brennende
Erinnerung
in meine liebenden Hände
Und deine Lippen, wie ein Empfinden,
warm vom Sein
Vertraue den Zärtlichkeiten meiner
liebenden Lippen an

Der Wind wird uns verwehen
Der Wind wird uns verwehen

باد ما را خواهد برد/ مریم میترا

در شب کوچک من، افسوس

باد با برگ درختان میعادای دارد

در شب کوچک من دلهره ویرانیست

گوش کن

وزش ظلمت را میشنوی؟

من غریبانه به این خوشبختی مینگرم

من به نومیدی خود معتادم

گوش کن

وزش ظلمت را میشنوی؟

در شب اکنون چیزی میگردد

ماه سرخست و مشوش

و بر این بام که هر لحظه در او بیم فرو ریختن
است

ابرها، همچون انبوه عزاداران

لحظه باریدن را گویی منتظرند

لحظه ای

و پس از آن، هیچ

پشت این پنجره شب دارد میلرزد

و زمین دارد

باز میماند از چرخش

پشت این پنجره یک نامعلوم

نگران من و تست

ای سراپایت سبز

دستهایت را چون خاطره ی سوزان، در دستان
عاشق من بگذار

و لبانت را چون حسی گرم از هستی

به نوازش های لبهای عاشق من بسیار

باد ما را با خود خواهد برد

باد ما را با خود خواهد برد

5.) Sehnsucht
Von Shafiqah Khapalwak (übersetzt
von Nasim Saber aus dem
Afghanischen (Paschto))

Sehnsucht

حسرت / شفیه خپلواک

Es ist der zweite Morgen im neuen Jahr*
Mein Bruder geht schon früh in die Schule
Sein Ranzen ist vorbereitet
die Buntstifte geordnet
Er hat seine Schnürsenkel fest verschnürt
Ich schaue schweigend aus der Ecke
herüber
Tränen kullern aus beiden Augen

د نوي کال دویم سهار دی
لالا مې درومي وختي مکتب ته
بکس يې تيار دی
رنگي يې ټولي
د بوتو مزي يې کلک ترلي
زه غلي، غلي له کونج ورگورم
اوبسکي مې غبرگو سترگو کي رغري

Mein Bruder geht schon früh in die Schule
Er geht, um Arzt zu werden
oder Richter zu werden
ein Gelehrter zu sein
ein Experte, oder ein Ingenieur zu werden
Doch ich bleibe zurück
meine Füße sind festgenagelt
und meine Flügel gestutzt worden
meine Phantasie wird gelähmt sein
meine Gedanken kreisen
mein Leben befindet sich am Abgrund
mein Vater ist müde
die Mutter frustriert
am Ende des Jahres
werden sie mich verheiraten
ich werde keine Richterin
und auch keine Ärztin sein
meine Schmerzen bleiben
meine Wunden verweilen

لالا مې درومي سهار مکتب ته
لالا به لار شي، يا به ډاکټر شي
يا به قاضي وي
يا به عالم شي
يا به کارپوه يا اينجنير شي
زه به يم پاتي
پښې به مې ميخ وي
وزري پرې وي
خيال به مې شند وي
فکر لړزانده
ژوند الويزانده
پلار به مې سترې
مور پریشانه
د کال په پای کې به
ما واده کړي
نه به قاضي شم
نه به ډاکټره
رنځ به مې رنځ وي
... زخم به زخم

mein Bruder geht schon früh in die Schule
und Mama schaut mich schweigend an
ihre tränenden Augen blicken machtlos
sie sieht ihr eigenes Schicksal in mir
ich werde ihr nun folgen
auch mich hat die Karawane schon längst
abgehängt

لالا مې درومي سهار مکتب ته
ادي مې غلي ماته راگوري
بې وسه سترگي يې، لمدي سوي
لکه چې خپل بخت زما لاس کې گوري
لکه چې زه هم د دې پشان شوم
لکه چې پاتي بيا له کاروان شوم

auch mein Name wird in Vergessenheit
geraten
auch meine Stimme wird bald erdrosselt
ich werde wie ein Vogel in einen Käfig
gesteckt

mein Bruder geht schon früh in die Schule
und ich stehe hinter ihm an der Tür
Was ist meine Schuld? Was ist mein
Vergehen?
Mein Hals ist zugeschnürt, mein Mund ist
trocken
mein Stift zerbrochen

Der Frühling gehört jetzt anderen
Kabul ist nun ganz anders
Ich stehe wie angenagelt
Im Hof des Hauses
mein Bruder wird gehen
Er ist die Nachtigall!
Ich war eine Schneeflocke auf einem Baum
und falle jetzt herunter
bald fließe ich davon!
Ich bin keine Knospe mehr, die blühen
kann
Sondern ein gefangener Vogel, der Klage
erhebt!
meine Bücher sind längst versteckt
worden
mein Ranzen ist versiegelt
ich bin schon mutlos
und sehe den Frühling und auch
das neue Jahr nicht!

*Traditionell wird mit dem afghanischen
neuen Jahr (20./21. März) auch das neue
Shuljahr eröffne

لکه چې زما نوم به هم ايرې شي
لکه چې زما غږ به هم زندي شي
لکه چې بند کې به بيا مرغی شي

لالا مې درومي سهار مکتب ته
زه دروازه کې پسې ولاړه
ګناه مې څه ده؟ خطا مې څه ده؟
ستونې مې ډک دی، نښتې مې نارې
قلم مې مات دی
کتاب مې پټ دی
بکس مې ترلی
زړه مې بايللی
نه مې بهار شته
نه نوی کال شته!
زه وم پر ونه د واورې غوټه

راوبه لوبړم!
وبه لړزېږم!
غوټی خو نه يم چې وغورېږم!
بندي مرغی يم وبه چغېږم!
بهار د بل دی
کابل بدل دی
زه به ميخ شوي
د کور په غولي
لالا به درومي
لالا بلبل دی!

6.) Die Freiheit ist deine Stimme
von Mariam Meetra (Übersetzung von Ali
Abdollahi) (im Auftrag der Deutschen
Welle)

آزادی، صدای توست

Die Freiheit ist deine Stimme

Du stehst
Schulter an Schulter mit der Geschichte
Groß wie das hohe Gebirge des
Hindukusch
Die Freiheit ist deine Stimme
die in die Stadt schallt

Sing
damit die Bäume und Vögel
deine Stimme
im Gedächtnis behalten
Bis der Morgen anbricht
im traurigen Antlitz dieser tosenden
Nacht.

Deine Augen sind
Fenster zur Sonne
die uns dem Morgenrot entgeggetragen
werden
Prachtvoll
auf der Stirn der Geschichte
ist dein Name
der uns den Weg ins Morgen weist
im schweren Irrgang auf vor uns sich
streckenden Straßen.

Deine Hände sind
der Schlüssel zur Freiheit
Du winkst mit ihnen
Und betritt das Haus
das an der Schwelle des Morgens steht.

Das Haus wird von jenem Licht übervoll
das aus deinen Augen leuchtet.

ایستاده‌ای
شانه به شانه‌ی تاریخ
هم‌قد کوهستان‌های بلند هندوکش
آزادی صدای توست
که می‌پیچید در شهر

بخوان که صدایت را
به خاطر بسپارند
درخت‌ها و پرنده‌ها
تا طلوع فردا
در چهره‌ی غمگین این شب توفانی
چشم تو پنجره‌ای رو به آفتاب
که به صبح خواهد برد ما را
شکوه‌مند
بر پیشانی تاریخ
نام توست
که نشان می‌دهد راه فردا را
در پیچ و خم دشوار راه‌های پیش‌رو.

دست‌های تو
کلید آزادی‌ست
دست‌هایت را تکان می‌دهی
و صبح از پشت در
به خانه می‌آید.

خانه لبریز نوری می‌شود
که از چشم تو می‌تابد